

Els solistes de «jazz»

A propòsit d'unes declaracions de Dennie Polo

Per LLUIS PEY

Evidentment, dintre la música anomenada «música de jazz», cal reconèixer les excel·lents sonoritats i efectes que d'ella en surten, base primordial d'aquesta nova modalitat musical.

Es cosa segura que tots els músics hem oït orquestres estrangeres—principalment angleses i americanes—interpretant música de jazz. I és cosa segura també—per què negar-ho?—que quan ens entusiasmem amb aquells ballables o fantasies, o, millor dit, quan ens embadalim amb un solista per la forma original com interpreta un «solo», a nosaltres ens queda dintre un cert aire, podríem dir-ne de tristes, en pensar que «mai arribarem a fer allò». Creiem tan difícil ço que els sentim; els considerem tan artistes, tan músics, que nosaltres ens creiem totalment eliminats.

Donarà la coincidència, si voleu, de que un dia arribarem a executar un ballable, que serà el mateix que oïrem a una orquestra d'aquestes angleses o americanes, i aquest ballable que executarem nosaltres quasi en res s'assemblarà amb el que toquen ells. I, amb tot, és el mateix. Què ho fa, això?... El primer que s'ens ocorre, és dir: «Que en són de músics!» Però, en dir aquesta frase, sense donar-nos-en compte, si voleu, l'apliquem a l'executant o executants. En canvi, segons més avall veurem, la frase no l'hauríem de dirigir als que executen en el moment de l'exhibició, sinó als que han executat abans d'aquesta.

«...Els músics espanyols tenen fama a

tot el món d'ésser uns músics excel·lents I, vertaderament, ho són. El què hi ha, és que la música, diem-ne moderna, és d'un caire tan diferent, que això fa que moltes vegades un músic que serà superior a un altre, no sap adaptar-se a aquest nou ritme, i, per tant, no treurà el profit que en treu un que en sigui inferior. Creieu vós que els músics americans són millors que els espanyols? No ho creieu pas. Quan sentiu un músic de per ací que interpreta un «solo», tot ell ple d'efectes i sonoritats, penseu que allò arriba a sortir a còpia de molts i molts assaigs. El secret d'això està en el «bandmaster» (director del conjunt). Ací, tots els conjunts toquen «el què diu el mestre». Aquest és el mèrit saber-se adaptar al què diu el «quefe». Encara que, naturalment, sigui després de passar-hi moltes hores.»

Així, segons aquestes manifestacions fetes per persona de tanta categoria dintre la música moderna, no ens queda cap dubte que el vertader solista, el vertader executant, és el «bandmaster».

Imaginem-nos el treball, l'esforç enorme que representa, per a aquests cap-davanters, buscar efectes, canvis de sonoritats, etc., etc., a aquells arranjaments especials que hauran fet per als «seus músics».

Gràcies a aquestes manifestacions de Dennie Polo, augmentem la nostra admiració i la nostra simpatia per a aquests músics de fama mundial, fama per cert merescudíssima, tals com Duke Ellington, Jack Hylton, Paul Whiteman, etc.